

СКАЛА ВІКІВ
 Іншої підвалини ні
 хто неможе заложити
 Викуп За Всіх

"СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?"

"Нагородитъ поразиок, та ще ніч" Іса. 21.

WATCH TOWER AND HERALD OF CHRIST'S PRESENCE
 (Ukrainian Edition)

Vol. 11 May 1st, 1925 No. 5

Року Божого 6053 Май, 1. 1925

ЗМІСТ

Великий дар Божий	67
Благословення в день Пятидесятниці	72
Савло стає Християнином.	74
Будьте совершенні, як ваш Отець совершенний.	75
Вечір молитви і слова до розважування	77
Соборний Намет або Скиня Завіту	79

"Стан же я непаче на варті і, стоячи мов би на башті, роздумував, що скаже він мені, що відповість на мою жалобу." — Аваккум 2:1.

© WTB&TS

На землі переполах народів у заколоті, як зареве море та филі [взбурені, невдоволені маси]. І омертвють люди від страху її дожидання того, що прийде на вселенну [на всіх людей]: сили бо небесні [церков] захитануться... Як побачите, що се стається, знайте, що Царство Боже близько... Випросяйтесь і підіймайте голови ваші, радуйтеся, бо наближаєть, викуплення ваше. -- Євангеліє: Маттея 24:33; Марка 13:29; Луки 21:25-31.

СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Сей журнал служить головню на се, аби подавати поясненя до св. Письма і поученя з него. Заложений (1884. р.) в англійській мові, аби ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студійованю св. Письма, але також подас, коли Товариство має свої конвенції, повідомляє о приході представителів Товариства так званих „пильгримів“ і подає звіти з конвенцій.

Наші так звані „Верийські лекції“ подають і поясняють в приступний спосіб „ВИКЛАДИ СВ. ПИСЬМА,“ видані товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче досягнути почетний ступень т. зв. „Вербі Деї Міністер“ (В. Д. М. — V. D. M.), що означає: Слуга Слова Божого.

Сей журнал боронить головню сеї єдиної і правдивої підстави надії Християн, котру загально всі відкинули, іменно ВИКУП (відкупленє) дорогоцінню кровю (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на ВИКУП (як відповідну ціну) за всіх“ (1. лист Петра 1:19; 1. лист до Тимотея 2:6). Будуючи отже на тім певнім фундаменті: золото, срібло і дорогі каміня-жемчуги слова Божого (1. до Коринтян 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), дальшею цілею сего журналу є показати всім: яка є спільність тайни, котра була укрита в Бозі . . . , щоби тепер обьявилась через Церкву всяка премудрість Божя — „котра в інших родах (віках) не була обьявлена сином людським так, як тепер є вона обьявлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від всяких партій, сект або віроісповідань, яких собі натворили люде; а старається кожде своє слово підпорядкувати у всім під волю Божу в Христі, як учить сего св. Письмо. Дятого може сміло говорити і розбирати неже слово, яке голосив Ісус, — відповідно до сего, як нам Бог уділять своєї мудрости порозуміти Його слово. Наше становиско не є догматичне, але певне; бо що знаємо, се твердимо, маючи сильну віру в Божі обітници, які є певні. Ми є як ті слуги, котрі виконуємо Його службу; дятого рішене наше, що має бути поміщене в сім журналі а що ні залежить від сего, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріплати Його людей в ласці Божій і в знаню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, аби досліджували кожде написане тут слово при помочи неомильного слова Божого, і тому для лекшого провіреня наводимо звичайно голоґ і стих з Пророків і Апостолів.

СВ. ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога.“ се особливше „діло рук Його;“ що будова її відбувалася через цілий Євангельський вік, — се є від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угольним каменем свого храму. Через сей то храм, скоро буде він докінчений, Бог зішле благословенне на „всіх людей“ і тоді вони будуть мати приступ до Него. — 1. до Коринтян 3:16, 17; до Ефесян 2:20, 22; 1. Мойсея 28:4; до Галат 3:29.

Що хто в тім часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ і посвятиться Йому, сего буде Він неначе обтисовати, допасовувати і вигладжувати, а скоро буде готовий і докінчений останній з тих „живих камінів“ з „вибраних і дорогих,“ тоді великий Майстер-Учитель згромадить їх разом при пернім воскресеню. Тоді ся Церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стрічі між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — Одкрите 15:5-8.

Що підставою надії так для Церкви, як і для світа є се, що Ісус Христос з ласки Божої пожив смерти за „всіх,“ стався „викупом за всіх“ і, що Він буде „правдивим світлом, що просвітає КОЖДОГО ЧОЛОВІКА, що приходить на світ“ у „властивім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; до Тимотея 2:5, 6.

Що надією Церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде „бачити Його таким, яким Він є.“ буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідник. — 1 Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Рим. 8:17; 2 Петра 1:4.

Що в теперішній часі Церква, святі мають себе відосоналити, усовершити до служби в будучности; мають розвинути в собі всяку ласку; бути свідками Божими перед світом і приготувати себе на царів і священників в будучих віках. — до Ефесян 4:12; Маттея 24:14; Одкрите 1:6; 20:6.

Що надія світа лежить в благословеннях, о котрих довідаються і отримають всі люде через Царство Христа, що буде трвати тисяч літ. Всі, що схотять бути послужні законам і їх виконяти, отримають з рук свого Відкупителя і прославленої Церкви все те, що Адам утратив, а всі уперті в злім і непоправні будуть ЗНИЩЕНІ. — Діяння св. Апостолів 3:19-23; Ісаія 35.

WARTOWA BASHTA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.
Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and
Miscellaneous Foreign, \$1.50.
Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice
at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

(Сей журнал виходить в кількох мовах)

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету, в склад котрого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, C. E. Stewart, R. H. Barber. Кождий артикул уміщений в англійськім журналі читас і удобряє найменше трьох Його членів.

Передплату в Сполучених Державах Америки можна посилати Моні ордерами або через Експрес компанію або банковими дрефтами. З Канади і прочих країв треба посилати передплату Міжнародним поштовим переказом.

ПЕРЕДПЛАТА за Вартову Башту на рік виносить: в Сполучених Державах \$1.00, для Канади \$1.50; для Галичини і Воляня 4 золоті пол.; для Чехо-Слованії 30 корон; для Буовини 100 левів; для Франції 17 франків; для Бразилії 10 мільреїсі; для Аргентини 3 пеза. Грошеві моні ордери адресувати тільки так: The Watch Tower 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ! В нас є такий звичай, що не висиласмо спеціального повідомлення, що отримано належитість ані не повідомляємо, що передплата сінчилася, тільки зазначаємо се лобіч адреси.

Для бідних, що не можуть заплатити за наш журнал, а хочуть його читати, висиласмо даром, если о се попросять.

Сей журнал виходить раз в місяць. Поодинокє число стоїть 10 центів, гуртом 5 центів.

Щоби заощадити собі дорогий час повідомляємо Братів, що маємо на складі тільки такі книжки:

БІБЛІЯ (СТАРІЙ І НОВИЙ ЗАВІТ) у великім форматі . . .	1.50
БІБЛІЯ (в малім форматі в шкіряній оправі) . . .	2.50 і 3.90
НОВИЙ ЗАВІТ	65 цт.
БОЖИЙ ПЛАН ВІКІВ	75 цт.
ГАРФА БОЖА	65 цт.
ДЕНЬ ПІМСТИ	25 цт.
СВІТ В ЗАКОЛОТІ — ЧОМУ? — РАТУНОК	10 цт.
ЦАРСТВО, ЯКОГО ВСІ БАЖАЮТЬ	10 цт.
ПЕКЛО ЩО ВОНО Є? ХТО ТАМ Є?	10 цт.
МІЛІОНИ З ЛЮДЕЙ ТЕПЕР ЖИЮЧИХ НЕ ПОМРУТЬ	25 цт.

* * *

Повідомляємо Братів, що вже вийшла з друку і є в розпродажні нова а дуже інтересна книжочка під назвою:

ДРУГИЙ ПРИХІД ХРИСТА
Просимо присилати замовлення. Ціна 10 цт.

КІЛЬКО ПЛАТИТЬСЯ ЗА ОГЛОШЕННЯ?

Повідомляємо всі Збори, що від тепер за всі оголошення, лєтучки, які братя замовляють на публичні виклади, платиться від 100 до 1000 штук — 1.50, а за кождо слідуючу тисячку 1.00 Сего розпорядження нехай братя придержуються, і відповідно до сего нехай так ділають, не чепаючи на повідомленне.

ВІСТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА І ВАРТОВА БАШТА

Рік II.

Май-Май, 1, 1925.

№ 5.

Великий Дар Божий

„Так Бог полюбив світ, що Сина свого єдиного дав, щоб кожний віруючий в життя вічне.“ — Іоан 3:16.

Теперішній стан чоловіка є далекий від того, яким тішився Адам в Едені. Він був совершенний, тому і красивий, бо всі діла Божі є совершенні. Написано в св. Письмі, що чоловік був сотворений в образ Божий. Чоловік був обдарований справедливістю, мудрістю, любов'ю і силою; всі ті прикмети гармонізувалися з собою. Він був найкращим земським творивом рук Божих; був вінцем краси.

Нині чоловік зломаний на тілі, умі і в серці. Слабий і знеможений фізично і без всякого виду. Ум його дуже схиблений і упав морально дуже низько.

Почуття правди і справедливості зовсім вивернене. Свою вже і так слабу силу зживає собі на шкоду. Його любов є самолюбна, а його мудрість є нерозумна в очах Божих. Можна сказати по правді ціле людство зруйноване.

Сей оплзаний стан існує вже многі століття, і ніхто не знаходить ліку-медицини на нього. Так вже минуло 6,000 літ, і світ не знає, як собі порадити. Навіть мудрі люде сего світа починають вже бачити і відчувати се. Світ зійшов вже до крайности, до свого кінця; і Бог користає з сего і пробуджує люде з сего сну і показує їм, де мають шукати для себе щастя.

НАЙБІЛЬШЕ БАЖАННЯ

Се, за чим чоловік так любивається і чого так дуже бажає, се бажання жити і бути щасливим. Мудрість і сила людська, не в силі винайти дороги, котра би вела його до життя або до щасття. Все, що він може зробити то тільки боротись о слабе існування, о саму егзистенцію, а більшу часть свого життя переводить в смутку і болю.

Але Бог уплянував дати життя чоловікови в щасття. Так, кожний чоловік буде міг досягнути своє довге леліняне бажання. Если так, то чому-ж так багато людий не видить сього, що його найбільші бажання здійснюються? Відповідь, бо вони сліпі і не можуть бачити. Их заслінив сатана і його різні слуги, котрих він зживає аби люде тримати в темноті.—2. до Кор 4:3,4.

Божою волею є, щоби всі люде прийшли до пізнання правди; і дякувати Богу надійшов вже той час, коли всі люде будуть могли спізнати Бога, від найменшого до найбільшого. — Ісаїя 31:34.

ХТО Є БОГ?

Але хто-ж є той Бог, що уплянував дорогу і приготував средства, що дадуть чоловікови життя і нескінчене щасття? Бог об'явив себе чоловікови через свої діла і в своїм Слові. (1. до Кор. 2:10) Його імя є Єгова, що означає, сам-від-себе-істнуючий. Він є вічний. (Псалма 90:2; Ісаїя 26:4) Він є всемогучий; і понад Нього нема другого. Своєї слави Він не зречеся, ані не поступиться другому. (Ісаїя 42:8) Його прикмети: справедливість, сила, любов і мудрість є вічні, і всі ділають в найбільшій гармонії зі собою. Його діла говорять о Нього величчю, і возвіщають Нього мудрість, о Нього справедливості, о любові і силі. Звичайний чоловік може переконатись нераз о мудрості і о силі Божій. Духово настроєний чоловік може зрозуміти і оцінити Божу справедливість і радуватися Нього любов'ю.

ЙОГО ВЕЛИЧ

Велич і розмір Божої сили і мудрости є так великі, що обмежений несовершенний ум чоловіка на саму згадку про се мусить адумитися. Бог сотворив сонце, щоби світило в день і давало життя і красу рослинам. Звичайним своїм оком ми бачимо одне сонце, як осередок нашого сонішного планетарного систему. Але за поміччю інструментів астрономи видять таких сонць дуже багато. Вони кажуть, що начислили більше, як 125 мільонів сонць, з котрих, кожне є осередком иншого сонішного систему. Обчислено, що світло пробігає на секунду 186,000 миль англ., і що група звідз звана Плеядами, є віддалена від землі 120 світляних літ, се значить, щоби світло з Плеяд дісталось до нашого ока потребує на се часу наших 120 років. Припускають, що Плеяди є престолом Божим, звідки Бог уплянує цілою вселенною. Без сумніву є ще другі планети, з котрих світло приходить до нас, по дуже, а дуже многих літах. Вселенна є безмірно велика. Припускають і те зовсім розумно, що еслиби чоловік станув на краю нашого світа, то при помочи сильних інструментів він міг би еще відкрити мільони і мільони других планет, понад ті, котрі вже знаємо.

Пророк в своїм серці пізнав, як великий є Бог і так закликав: „Небеса являють славу Богу, і простір (не-

бозвід) звіщає про діла рук Його. День днєви сповіщає про них і одна ніч дає вістку другій. Ні се мова ні се слово, але чути їх голос. Ціла земля свідчить про них; аж до краю вселенної слова їх. Він зробив їх наметом сонця. І воно як жених, що виходить з комнати, воно радіє оббігти свого круга. Від краю небес свій вихід зачинає, і крубігом до кінця їх доходить, і ніщо не сховасться перед зором Його. Закон Господній звершенний, душу оживляє; свідцтво Господне вірне простоту навчає." — Псалм. 19:1-7.

Пророк Давид станувши на верху гір Юдейських, в своїм умі він неначе розмавляв з своїм наймудрішим Сотворителем. На схід від себе він бачив красні гори, що підносили свої горді голови високо в гору і неначе мовчаливі сторожі стояли на сторожі, пильнуючи входу до обічної землі. Він бачив, що високі і скалисті горбки були охороною для дикої звірини. А поміж ними на зелених місцях паслися спокійно череди худоби і стада овець.

Коли поглянув на північ, там бачив гори Ливанон, покриті всегда зеленим кепарисом, що є образом вічного життя, як його сильні галуззя подавалися то в сю то в ту сторону під подувом могутого вітру. З обох гір бачив випливаючі потоки води, котра спливала в долини і наповала широкі рівнини, що лежали на захід і вливалась до великого і красного синього моря. Подивляючи свого Творця, він закликав: „Як багато Господи творива Твого! Все премудростю сотворив еси, земля повна богатства Твого! Те море велике і на всі сторони широке: Там ворухнеться безліч звірини, малої і великої." — Псалм. 104:24, 25.

І в великій побожності так прославляв він Бога Єгови: „Ти світлом, як шатю покрився; розіслав небеса як плахту намету. Поставив двори свої над водами, оберташ хмари на колесницю для себе, Ти несешся на крилах вітру, Ангели Твої в Тебе послами, слуги Твої — огонь пожераючий." — Псалм. 104:2-4.

ПОРІВНЯННЯ

Є на землі люде, що посідають багато золота, і котрих світ називає великими; а однак вони не в силі учинити, аби одна травичка виросла або оден маленький листочок на деревні. Вони можуть помочи другим і вераз дають міліони на якусь ціль, щоби зробити своє імя славним між людьми; і люде з подивом споглядають на них і на їх богатство. Та пророк порівнує їх з великим Богом і показує їх незначність кажучи: „Хто то вичерпав пригорщею воду, хто пядю виміряв небеса; хто змістив у міру пил земний, зважив на вазі гори, а на тарілках вагових — горби?" — Ісаія 40:12.

Деякі називають себе самі великими, а другі знова споглядають на них, уважаючи їх за таких, і спільно раду радять, думаючи, що вони можуть доконати. Але їх мудрість в порівнянні з Божою є нич, і тому пророк так каже: „Хто збагнув дух Господень; хто був порадником Йому і вчив Його? З ким він радиться, хто наводить Його на розум, вказує правду, навчає Йо-

го знання або показує дорогу до мудрости?" — Ісаія 40:13, 14.

Ті великі мужі сього світа правлять народами для своєї користи, і часто величаються силою і могутістю своїх держав. Та пророк порівнує їх з Богом і каже: „В Нього люде — мов крапля з відра, а на вазі важать за пилинку. Мов порошнику підіймає Він острови... Вєі народи перед Ним — ніщо менш пустого нічого значать вони в Його. Так кому-ж ви, уподобите Бога і хто рівня Йому?... Се-ж Він є той, що над кругом земним престолює, а живущі на Йому — хиба тільки, як саранча перед ним. Він простер небеса мов намітку тоненьку і розширив їх мов намет на житло." — Ісаія 40:15, 17, 18, 22.

Так отже саме Його Слово і Його діла дають нам маленький образ сили і величи того, котрий є давцем всякого добра і совершенного дару. Він є той, котрий знає бідних несовершенних люде на землі і для котрих Він приготував оден з найпречудніших дарів.

ПОЧАТОК ТВОРЕННЯ

Найбільшими річами, які Бог сотворив, не є ті, які чоловік бачить своїм оком. Найбільшим із всіх річей сотворених є Його перший і одинокий твір вирост через Нього сотворений. Був час, коли Бог Єгова був тільки сам один. Тоді він мусів обдумати над своїм великим пляном. Із часом Він став сотворяти; і перший, кому дав житте то Логос, Його возлюблений Син. О тім під впливом Святого Духа єван. Йоан написав таке: „На початку було Слово (Логос), і Слово було (зглядом) к' Богу і Слово було богом. Воно було на початку (зглядом) к' Богу. Все Ним сталося; і без Него не сталося ніщо, що сталося. У Йому житте було: і житте було світлом людем." — Йоан 1:1-4.

Логос (Слово) був початком Божого творення. (Одк. 3:15) Пророк під іменем мудрости говорить про Ієуса таке: „Господь мав мене перед розпочатком путей своїх, перш, ніж що сотворив, зрівніків. Од вічності мене Він помазав, від початку, перед настанням землі. Я родився, як ще не було безодень, як ще нігде жерела водою не били. Я родився, як ще з землі не воздвигались гори перш, ніж гроби повстали, як іще Він не сотворив землі ні степу ні грудок тих, що з них злізвся круг. Як розпростирив Він небо, був я там. Як Він заокруглював кружало безодні, як хмари в горі згущав, як замикав жерела безодні (надземної), як давав морю приказ, щоби води не переступили границь його; як Він підвалини землі закладав, — тоді був я при Ним строїтелем, і був Його радостью день за днем, веселячись перед Ним увесь час." — Кн. Принов. Солом. 8:22-30.

А дальше Логос дає науки тим, що будуть читати Його Слово і показує їм, які можуть з того отримати благословення: „Слухайте науки і будьте мудрі, та й не відступайте від неї. Блажен, хто слухає мене, і невислухоно перебуває день-у-день-у воріт моїх, та стоїть на сторожі під дверима в мене! Бо хто знайшов мене,

знайшов життя, і одержить ласку від Господа." — Кн. Припов. Соломон. 8:33-35.

РАННА ЗОРЯ

Боги заложено підвалини під землю, як місце на перебування для чоловіка, тоді „всі ранні зорі веселилися, і всі сини Божі викликували з радощів." — Іов 38:7.

В тім часі були дві ясні Ранні Зорі; іменно Люцифер і Логос. Люцифер упав; а остався тільки сею ясною Ранньою Зорею Логос, описля знаний нам Ісус Назарянин. О тім так Ісус сказав: „Я Ісус післяв ангела мого, свідчити вам усе по церквам. Я корінь і рід Давидів, зоря ясна і рання. — Одр. 22:16.

Він був від самого початку найкращим зміж десятиками тисяч, і при тім любий і найдорожший і єдинородний Син Божий.

Його то Бог Єгова дав світові в дарі, щобні люди не погибли але могли мати життя вічне. — Іоан 3:16.

СВІТ

Під словом „світ" Іоан розуміє людей, що живуть на землі. Вони до тепер не мають життя ні права до життя, але можуть отримати великий дар від Бога. Хто підчиниться усявям, і прийме дар, сей отримає і життя і право до життя.

ДАР

Від довгих соток літ Бог Єгова почав приготувати сей великий дар для людей. Саме приготування забрало багато часу вказуючи тим на велике значінне сего дару. Божим наміром було від самого початку приготувати для людей спасенне і дати їм щасття без кінця. А сего було потрібно тому, бо сатана віднав від Бога і був причиною, що гріх ввійшов у світ, що чоловік упав. Всі діти Адама, прийшовши на світ несовершенними, піднали під осуд Божий в наслідок своєї несовершенности. Нікого несовершенного сотворіння Бог не узнає. Если би Бог не був приготував сего дару, чоловік не мігби мати вічного життя.

Бог приобіцяв, що Він відкувить чоловіка від смерті і освободить його від сили гробу. (Осія 13:14) Що Бог обіцяв, се сповнить напевно. Неспослух Адама нарушив його справедливність. Його закон жадав життя Адама, і взяв се життя. Але Його любов постаралася о се, щоб Адама і його потомків, могло відкупити і увільнити життя другого совершенного чоловіка, котре він дасть на місце життя, яке Адам утратив, і в такий спосіб вони наново отримають право до життя.

Всі люди на землі будучи дітьми Адама, не могли відповісти жаданням Божого закону. (Псалма 49:7). Людський рід без права до життя і не находячи дороги, ні средств до життя, опинився в дуже прикрім положенню.

Тоді то Бог посланє возлюбленого, єдинородного Сина, найбільший скарб свого серця, з неба на землю, щоб міг статись Відкупителем і у відповіднім часі спасите-

лем людського роду. В тій то цілі Він стався чоловіком (тілом) і замешкав між нами. — Іоан 1:14.

ТОРЖЕСТВО В НЕБЕСАХ

Можна сподіватись, що Бог Єгова зарядив відповідне торжество на ушанування сеї так великої події рождества Відкупителя світа. Безчислені сили ангелів з подивом розбирали в своїх умах перенесення життя Логоса з духового стану до людського. Для них вистарчало знати, що Бог так хотів. Богу подобалося, щоб Ісус почався в утробі Марії за його невидимою силою. Задля сеї причини закажена кров Адама не перейшла до совершенних жил Ісуса. Також на довгі віки перед тим Бог вибрав місце на уродини для дитятка Ісуса — Михея 5:2.

Бог вибрав людей одних, що мали бути свідками сеї так великої події, але вибрав собі не богатих, або знавих в світі, але з низького стану, пастирів овець. Так надібно і ті, що свідчать тепер про другий побут Господа, не є люди світової слави, але такі, що дбають о стадо Господне, і є покійного серця.

Надійшла хвиля найбільшої події в світі. На полях Вефлєсємських являвся ангел пастирям, що стерегли стада овець. Яєність Господня осіяла їх, і вони тим дуже наликались. Та ангел промовив до них, успокоюючи їх: „Не бійтеся, се благовіщу вам радість велику, що буде всім людям. Бо народився вам нині Спас, що єсть Христос Господь." — Лука 2:10, 11.

І зараз по тім явилось множество войства небесного, хвалячи Бога: „Слава во вишних Богу, а на землі впокій, мир, між людьми благоволенне." — Лука 2:14.

Нині також гомонить по горах-царствах радісна вість, що надійшов час спасення для світа.

Дитятко Ісус прийшов на світ. Питанне тепер, чому Він уродився дитиною? Бо Бог хотів мати чоловіка, людську істоту, котру хотів видати на спасенне світа. Він хотів дати людям найбільший дар з поміж найбільших дарів, які коли були, або коли будуть на світі.

Длятого, коли Він входив на сей світ, сказав: „Жертви і приносу Ти не хотів еси, а тіло наготовив еси мені. (Назав, аби я стався чоловіком). Огнянні жертви і жертви за гріх Ти не влюбав еси. Тоді я сказав: „Ось йїду (у початку книги написано про мене) вчинити волю Твою, Боже." — до Жид. 10:5-7.

На потвердження сих слів Ісус описля сказав, що Він зійшов з неба на землю, аби люди могли мати життя. „Я є хліб життя. Батьки ваші їли манну в пустини і помиралі. Я є хліб живий, що з неба зійшов. Коли хто їсть сей хліб, жити буде по вік; а хліб, що я дам, се тіло моє, що я дам за життя світа." — Іоан 6:48-51.

В який спосіб Ісус виконав волю Божу, і як Бог впровадив до кінця свій давно уложенний плян, даючи світові в дарі свого возлюбленого Сина, бачимо із слів Ап. Павла: „Котрий, хотяй був в образі Божому, одначе не продумував, щоб насильно статись рівним Богу, але виницив себе (умалив себе), принявши вид слуги

і стався подібний людям і будучи, яко чоловік Він (Ісус) принизив себе, бувши слухняним, аж до смерти, се є смерти на хресті. І задля того то Бог високо возніс Його і дав Йому імя більше всякого імени, щоб в імя Ісусове приклонилось усяке коліно тих, що на небі і тих що на землі і під землею; і щоб усякий язик визнавав, що Ісус Христос є Господом у славу Бога Отця.' — до Филіп. 2:6-11. (грецький текст).

Так отже Бог Єгова учинив найбільшу жертву, даючи людям найбільший дар із всього. Ап. Павло, коли він ще не знав про Ісуса Христа, і переслідував Його в своїй невіжості; але коли за Божою допомогою очи його отворилися і він побачив, що Бог учинив для нього він закликав: „Дякую Богу за невимовний дар Його." — 2. до Кор. 9:15.

ПРИЧИНА

Яка була причина, що казала дати людям той невимовний дар? Чи може справедливість? Ні, бо Бог не був довший людям нічого. Його справедливість вимагала совершенного життя Адама, і взяла Його, як належалося. За гріх Адама всі потомки його прийшли на світ несовершенні і тому зовсім справедливо було, що мусіли умерати. Чи може Бог хотів сказати своїм сотворінням свою велику силу? Зовсім ні. Чи може хотів тим показати свою мудрість? Ні! Позаяк се не помоглоби чоловікови зовсім. Але читаємо: „Бог є любов." Любовю називаємо де нема найменшого самолюбства. Тут оказав Бог найкраще і найлучше, що значить: любов. Тому справедливо є написано: „Бог є любов, котра є воплощенням самої любови. Се була любов, котра казала Богу Єгови дати на жертву свого возлюбленого Сина за людей; Того, которого Він так дуже любив і всегда хотів мати при собі, того, дав Він як дар для людей. „Так Бог полюбив світ, що Сина свого єдинородного дав, щоб кожний віруючий в него, не погнів, а мав життя вічне." — Іоан 3:16.

В цілім тім ділі, ми бачимо, яка велика є любов Божя до нас. Він міг вибрати ангела і учинити його чоловіком, аби відкунив рід людський, але тоді Він не понесив би такої великої жертви. Так ні. Він віддав Того которого сам сотворив, свого єдинородного Сина, которого найбільше любив, Того віддав Він на ганьблячу смерть, аби тільки чоловік міг досягнути те, за чим так дуже тужить; іменно, вічне життя. З сего бачимо, що правдивої любови нема там, де нема жертви. З сего учимося, що совершенна любов є там, де нема найменшого самолюбства. Хто є самолюбний, хто любить себе, в тому нема совершенної любови.

Тому Ісус говорив до своїх учеників: „Будьте отже совершенні, як Отець ваш, що на небі, совершен єсть." (Матей 5:48). На думці Він мав совершенність любови, як се бачимо з попередних його слів (Мат. 5:43-47) Учитель не говорив тут о совершенности організму. Християнин не може бути совершенним, що до сього, як довго він живе; але він може бути совершенним в своїй

любови до Господа і до Його справи. А те саме скаже йому бути таким і до своїх братів. А що чоловік не може бути совершенним навіть у своїх словах, тому Бог дивиться на його серце і уважає його совершенним за його шире серце і намір.

Коли Ісус був на землі, Він був не тільки законним представителем свого Отця, але також показав на зверх, яка є любов Його Отця. Його цілковите посвячення себе Богу Єгови і бажання сповнити плян свого Отця аж до кінця привели Його до сего, що Він добровільно положив своє життя, аби світ міг з сього скористати.

Коли бачимо нашого учителя на хресті, можемо сміло сказати: Се правдива любов прибила Його до хреста, Його власне пожертвоування умістило Його там. Аби бути образом дорогого Сина Божого, значить в нас має бути подібне посвячення себе самих Богу, нашому Господу Ісусу Христу і правді, і подібне бажання сповняти Божу волю всім.

СПОСІБНІСТЬ ОТРИМАТИ ЖИТТЄ.

В якійже цілі чоловікови дається сей дар? На се, щоби міг мати спосібність отримати вічне життя. „Дар Божий (дарування Боже) — є вічне життя через Ісуса Христа, Господа нашого." (до Римл. 6:23) „Хто повірує в Него, не згине, а буде мати життя вічне." (Іоан 3:16) „Я прийшов (на сей світ), щоб (люде) життя мали і надто мали." (Іоан 10:10). Ті всі наведені місця св. Письма показують нам, що ніхто не буде присилуваний, щоби прийняв сей дар.

Аби можна назвати щось даром або подарунком, потреба до сего двох осіб, або сторін. Мусить бути: давець, сей, що дає, і той хто має прийняти. Давець має в розумний спосіб предложити свій дар а приймаючий мусить знати, що се є дар і схотіти його прийняти. Так також читаємо в св. Письмі в 1. до Тимотея 2:3, 4, що всі люде мусять прийти до пізнання правди. У Іоана 3:16 і 14:6, находимо, що той, хто приймає мусить схотіти прийняти дар; а у Матея 16:24, читаємо, що чоловік мусить оказати свою віру тим, що цілковито підчинить себе святій волі Божій.

Не находимо в св. Письмі ні одного місця, котре поширало би теорію універсального спасення. Але всюди читаємо, що всі люде отримують спосібність або нагоду до життя; одначе тільки той хто прийме поставлені услів'я і їм підчиниться, той отримас сей дар — життя вічне. Написано, що Ісус за благодаттю Божою пожив смерти за всіх. (до Жид. 2:9). Але се ще не значить, що всі люде приймуть услів'я, на підставі котрих отримують сей дар.

Коли чоловік є сліпий і глухий, а нема нішого способу, як би його повідомити, що хочемо йому дати якийсь дар, тоді наш дар не зможе бути даром для нього, про се кожний знає. „Бог сего світа" ослінив люде в теперішній віці, і задля своєї причини вони не розуміли і не могли прийняти сего дару. Та в часі царювання Христа осліплюючого впливу сатани не буде; бу-

де усунений на те, щоб всі люди могли прийти до знання; і тоді сей дар прийде до всіх даром.

Ап. Павло каже: „Тим-же ото, як через провину одного (прийшов) на всіх людей осуд (смерти), так через праведність (Христа) прийшло на всіх людей оправданне, життя. [Зістав усунений осуд смерті і воскреснуть і будуть могли жити]. Бо як через непослух одного чоловіка грішниками зробились многі (і умерли), так через послух одного (Христа) оправданими до життя зробляться многі.“ — до Римл. 5:18, 19. грецький текст.

Зауваж, що ці слова говорять: дар буде даний всім людям на оправдання до життя. Оправданне, бути оправданим, значить бути добрим з Богом. Але аби чоловік опісля міг жити вічно, мусить підчинитися услівям Нового завіту, який тоді буде обов'язувати. Пророк Ісаія (65:20) говорить, що грішникові буде дано дожити до сто літ; се значить если не схоче підчинитися услівям на яких міг би отримати дар життя, умре вразі. Також читаємо у Діяння Ап. 3:23, що хто не схоче прийняти Христа і Йому повинуватись, сей буде знищений, умре вразі. Друга смерть означає смерть, з якої не буде вже воскресення. Се буде останнє виконання Божої справедливости зглядом грішника, котрий відкине дар Божий, даний з милосердя, і не схоче повинуватись Божому закону. Хто умре в часі Тисячлітнього царства Христа, той буде умерати, за свій власний гріх; іменно, такі, котрі отримали другу спосібність жити, а не схотіли повинуватись.

Те саме правило обов'язує в часі євангельського віку. Значить, если хто спізнає велику жертву викупи а опісля добровільно і свідомо відкидає її і уважає її за річ звичайну і в такім стані умре, о такім не можемо сказати, аби для него була надія воскресення. О таких так пише Ап. Павло: „На тих, що не знають Бога і не коряться благовістю Господа нашого Ісуса Христа,“ прийде кара; „вони приймуть кару, знищенне вічне.“ 2. до Солун. 1:8,9.

ПЕРША РІЧ — ВДЯЧНІСТЬ

Чисе серце не є зіпсуте сей скоро отримає дар від кого, сейчас почувается до вдячності зглядом давця. Вдячність се тепле і любе чувство зглядом нашого добродія або давця викликане в нас з нагоди отримання якоїсь ласки. Если яка особа дасть нам якусь річ, якої ми хотіли мати, тоді, если наше серце не є зіпсуте, відчуваємо в собі вдячність зглядом такої особи. Коли до того особа, котра уділяє який дар, є на високім становищі, і дає той дар, із шкодою для себе самого, тоді, той, що отримав сей дар тішиться ним і є з того гордий і біжить сейчас і хвалиться перед другими людьми.

А коли ми знаємо, що Бог цілої вселенної, понад котрого нема другого подібного, що Він потернів сам велику жертву, щоби тільки дати нам великий дар, тоді, кождий, що має серце в грудях, буде радуватися з того і щасливий стане сам оповідати о тім другим людям.

Майже кождий чоловік хоче мати гроші. Се бажан-

ня не є зле, если хто уживає грошей на добру ціль. Але возьмім собі такий приклад. Один чоловік на імя Форд має копальні золота, нафти, посідає багатий банк, фабрики, залізницю і всякого иншого добра. Але стався припадок і ви опинились в великім нещастю. Ще до того всадили вас до в'язниці, і ви не можете ні то помочи собі ні заопікуватися своєю родиною. Та сей пан Форд постарався і викупив вас з в'язниці і дав вам в дарі копальню золота, копальню нафти, банк залізницю і всякого другого добра. Ми переконані, що если у вас є серце, тоді ви прийдете до добродія Форда і скажете: Пана, я вам дуже дякую за все, що ви мені учинили. Скажіть, чим я маю вам віддячитись? Відтепер я хочу бути ваш, і вам всегда служити.

В давних часах, коли Єврей, купив другого Єврея собі за невольника і той служив в него через шість літ, то по закону Мойсея сей невольник сегого року ставався свободним. Одначе він міг если хотів, позістати дальше при своїм панові. Если так вибрав, тоді в законі таке було написано: „Колі-ж казати ме раб: Люблю я пана, жінку мою і діти мої, не хочу виходити сам на волю. Тоді приведе його пан до суддів і поставить коло дверей, або одвірка та й проколо пан його ухо йому шилом, і служити ме той йому до віку.“ — 2. Мой. 21:5, 6.

Сей приклад показує дуже прекрасно, як то наш Господь Ісус, сей великий добродій дав своє життя за нас, котрого отець післав на се, аби ми могли жити і бути освободженими від гріха і смерті. Отже нашим обов'язком і привілеєм є, як подібно учинять всі люди, посвятити і віддати себе Господу. Проколення шилом говорити: Від тепер, я буду послушний Твоїм розказам і находити в тім приємність.

Правдива вдячність провадить до любові. А опісля само з себе йде посвяченне себе Богу. Се значить тоді такий віддає себе зовсім Богу, аби чинити його волю. Тому тепер питання, чи той, хто отримає великий дар, чи він мусить віддати себе зовсім Господеві? Сама вдячність скаже: так; а любов додасть: Се буде твоя розумна служба.

Тому то Апостол завиває всіх правдивих Християн, щоби представляли, віддавали себе Богу, як живі жертви, і каже, що така служба є розумна. — до Римляни 12:1.

Тому ніхто з посвячених Господу не має справедливої причини, або не може увевинити себе, если не хоче або занедбав і не використав спосібностей і не працював. Если ми прийняли добродійство від нашого Господа тільки на се, щоб ми могли отримати нагороду, тоді нами руководиться наше самолюбство, а не любов. Если ми прийняли Господа і його правду з любові до неї тоді певно будемо старатися шукати для себе спосібностей, де ми моглиби розповісти о сій любові до нас і другим людям.

Всі наші жертви, які ми можемо принести, Господеві не є вони потрібні; але коли нашими жертвами руководить любов, тоді вони приготавляють для нас найбіль-

шу нагороду, яку тільки можна досягнути. Тому то Ап. Петро наповідає тих, що посвятилися Господу, кажучи: „Пасіть стадо Боже, що є у вас доглядаючи не по неволі, ані для поганей користі, а з доброго серця; ні не пануй-

те над народом, а взором будьте для стада. Як так будете ділати, то маємо обіцяно, що: „як явиться Пастир-Начальник, тоді приймете невянучий вінець слави.“ — 1. Петра 5:2-4.

Благословенне в день Пятидесятниці

АПОСТОЛИ ГОВОРЯТЬ ЧУЖИМИ МОВАМИ — СВ. ДУХ ПОРУШУЄ ТИСЯЧАМИ — ДУХ ЗІЙШОВ НА ПОГАН ПІЗНІЙШЕ — ОСОБЛИВІ БЛАГОСЛОВЕННЯ СПЛИВАЮТЬ ТЕПЕР.

„Покайтеся і нехай кождий з вас охреститься в ім'я Ісуса Христа на оставленне (відпущенне) своїх гріхів, і приймете дар святого духа.“ — Діяння Апостолів 2:38.

Ісус Христос, коли в останнє явився своїм ученикам, потвердив ще раз свої слова, які їм передше говорив, що Він розпочав роботу, а вони мали продовжати її далі, як його представителі. (Діян. Ап. 1:8) Його робота, як чоловіка скінчилася; а його воскресення потвердило, що була Богу прията. Але Він мусів піти до неба там стати перед Отцем. Там перед „ублагальнею“ в небі (до Жид. 9:24) Він мав стати з заслугою своєї крові, (з заслугою віддавши своє життя на смерть) і мав отримати з рук Отця сей дар святого духа, о котрім говорив своїм ученикам.

Ученики мали ждати в Єрусалимі, аж зійде на них сила Божа або св. дух, що буде знаком, що Бог прийняв жертву Ісуса. Вони тоді „одягнуться силою звиш.“ (Лука 24:49), і будуть продовжати свою роботу під його керівництвом.

Ученики повернули з Оливної гори з великою радістю і ждали в Єрусалимі, коли покажеться се, що Ісус обіцяв. За той час вони зрозуміли, що Ісус був Божим пасхальним Агнцем, і що Він воскрес в той день, коли по закону зарінок Ізраїльський приносив на жертву перші овочі з первоплідів свого поля; а п'ятидесятого дня пізніше в день другого з ряду їх свята в році, коли приношено на жертву плоди з поля, вони раненько зібралися разом, неначе сподівалися, що сього дня отримують приречену обітницю. І вони не завелися. Коли вони там були однодушно зібрані на молитві вичікуючи знаку свого Господа, раптово роздався гук, шум з неба, мов би від віючого буйного вітру.“ (Діян. Ап. 2:2), і наповнив увесь дім, де сиділи, а кождий з них побачив на голові другого розділений огненний язик. Се означало наверх, що кождий з них отримав силу і зівстав очищений. Крім сего кождий з них зівстав порушений в душі; отримали також знак в нутрі в собі. Кождий з них чув, що неначе якась сила вступила в них. — Діяння Ап. 2:4.

АПОСТОЛИ ГОВОРЯТЬ ЧУЖИМИ МОВАМИ

Апостоли стали оповідати собі, що кождий відчув в своїм серці, але при тім говорили іншими мовами, не своєю єврейською-арамайською. Се скоро завважали Жиди, котрі прийшли були на свято з далеких сторін; і в короткім часі зібралося, коло дому велике число лю-

дей. Деякі чуючи сі різні мови, стали насміхатися, кажучи: „молодим вином повпивалися.“

Тоді Ап. Петро вступив перед нарід і став їм пояснювати, що се означає. Він покірно пояснив їм, що се дивне зявище, що вони можуть говорити другими мовами, не є в наслідок того, немов би вони упилися новим вином, але тим сповнилося пророцтво Йоїля, котрий пророкував, що в останні дні Бог виле свого духа, зішле свою силу (Йоїль 2:28; Діян. Ап. 2:17, 18), і що сей дар зійшов на них через їх Господа Ісуса.

Петро сказав їм, що Бог воскресив зі смерті Ісуса, Того, котрого вони рознімали, Бог учинив його Господом, Наном і Христом, Помазанником (стих 36); що Ісус отримав від свого Отця дар Божої сили, дар святого духа, а що так є, „ви самі бачите і чуєте.“ І далі навів Псалму (16:10), доказуючи тим, що прославлення Ісуса було давно предсказане. Давид пророчим духом сказав о однім, котрого душа не лишилась в „аді“, в „шеол“, в гробі. Се пророцтво не могло відноситися до Давида, бо він до сего часу лежав мертвий і мусів позіставати в гробі, в „аді“, в „шеол“ аж до дня воскресення. Жиди розуміли його слова.

Петро сказав їм, що Ісус був їх Месія, що се був Христос, Помазанник Божий. „завізвав їх, щоб прийняли Ісуса, то і вони отримують Божу силу, святого духа; бо їм була дана обітниця — всі, хто прийме його, спасеться перед наближаючимся нещастям, яке має унасти на ся зіпсуту генерацію. Тому завзивав їх, щоб покалялись і прийняли Христа і таким чином могли прийти до Бога.“

СВ. ДУХ ПОРУШУЄ ТИСЯЧАМИ

Дивні події перед самою пасхою зробили велике враження на людей. Але тепер, коли виділи тих учеників разом і побачили їх сильну віру в свого Учителя, і що мають чудесну силу і розуміють св. Письмо і завзивають людей до покаяння і до поєднання з Богом, тоді тисячі людей переконалися о правді і повірили в Господа Ісуса.

Був то великий день, оден з найбільших днів в історії Церкви. Від того дня апостоли стали іншими людьми, змінилися зовсім. Се сталося не тільки тому, що переконалися, що Бог Єгова прийняв їх Учителя, але також тому, що він через нього прийняв і їх. Вони отримали

мали щось нового. Петро показав, що розуміє св. Письмо, що було новою річю для нього. Ясна річ апостоли отримали духа правди, як також силу до служби. — 2. до Тимот. 1:7.

Вони тепер отримали силу, яку мав був їх Учитель. Ісус говорив, що всі свої діла Він не робив своєю силою, але за силою Бога Єгови (Лука 11:20; Матей 12:28; а в сей день п'ятидесятниці вони отримали ту саму силу. Сей дар від Бога, або дар св. духа означало, що в них почалося нове життя, котре Ап. Павло називає духом життя. (до Римлян 8:2). Другими словами сказавши день п'ятидесятниці означав сплодження їх до нової природи, як також уділив їм сили до праці. Се були нові народини о котрих говорив Ісус. Звичайно так зв. номінальні Християни називають новими народинами если хто покине світське життя, а стане виконувати звичайні релігійні практики. Та нові народини, о яких Ісус говорив, є далекі від них. Нові народини — се початок життя, котре досягне свою совершенність при воскресенню, як життя на духовім степени.

Пророцтво Йоїля, що прийде час, коли Бог зіллє свого духа на кожного вірного Ізраїля, вказувало на нову діяльність Божої сили в будучности. Замість, як до сього часу, коли Божя сила або св. дух спливав то тут то там на певні одиниці, котрі хотіли працювати для Бога, як се було з Сампсоном, і Ілією або Ісаїєю і Еремією і другими пророками, котрі писали Божі пророцтва так, як дух Божий давав їм пізнати (2. Петра 1:2), то від тепер ся сила Божя мала спливати на всіх, котрі прийняли правду Божу, яку приніс Ісус від Бога Єгови. І Петро сказав: „Для вас є дана ся обітниця, і для дітей ваших і для всіх далеких скільки їх покличе Господь Бог ваш.“ — Діян. Ап. 2:39.

Дар св. Духа для Церкви був даний раз для всіх, хотій в три і пів літа пізніше бачимо подібну обяву в Кесарії тільки в менших розмірах, коли то Петро перебував в домі Корнелія. Тоді св. дух, або Божя сила вилялася на малу громадку Поган подібно, як се сталося в день п'ятидесятниці. — Діян Ап. 11:15.

Одначе тут була ріжниця бо Петро був присутний. Почавши від дня п'ятидесятниці Бог вже не сплoduвав нікого осібно своєю Божою силою а тільки за посередництвом таких, котрі вже отримали були сю Божу силу. Бог дав або виляв свого духа оден раз на всіх, але тут коли апостол був присутний, Бог об'явив вдруге, що Він приймає і Поган. Бог учинив, як раз те саме і тепер даючи Церкві „теперішну правду.“ Він дав зрозуміти свому вірному слугі, що наш Господь Ісус повернув вдруге, а з тим дав йому порозуміти ясно о своїм плані, який Він має, щоби спасти людей від смерті. Ніхто не прийшов сам до правди, а тільки через того слугу, котрого покликав.

Але пророцтво Йоїля вказує, що воно сповниться пізніше, в ще більшій мірі, аніж, як се сталося в день п'ятидесятниці. Подібно, як і многі другі пророцтва, котрі говорять о заложенню царства Божого, відносять-

ся до двох фаз, до двох кінців; так до першого, як і до другого приходу. Воно оповідає, що по сім великім горю, коли сонце померкне а місяць стане наче кров, Бог виляе свого духа на кожного, що останеється живий, подібно як се сталося, коли покликавав першу Церкву до роботи. Наведене пророцтво Ап. Петром потверджує вдруге, як він прикладає його в части, подібно, як Ісус Христос зачитував частину пророцтва Ісаї (61:1, 2) а кінець його полишив бо воно відносилось до иншого часу. В день п'ятидесятниці Петро міг оновістити спасення в імя Господа Ісуса, але ще не міг оновістити викуплення на Сион-горі ані також серед останних вірних слуг. Але Церква може тепер се ділати, і так дійсно робить.

ОСОБЛИВІ БЛАГОСЛОВЕННЯ СПЛИВАЮТЬ ТЕПЕР

Що Церква зазнає великих благословеньств в часі другого приходу свого Господа, можна бачити з пророцтва Ісаї (гол. 42 і 61), котрі показують, що буде тоді ділати Слуга Бога Єгови. Сі місця показують зовсім ясно, що сим слугою є Ісус Христос, коли Він прийде в силі, щоби заложити своє Царство. Правда, сі пророцтва можна приложити до часу першого приходу Христа, але кождий бачить, що вони тільки частинно сповнились тоді; але зовсім виповняться в часі Його другого приходу. Він виконає їх через своїх слуг. Так одно, як і друге пророцтво говорить, що Бог Єгова дає йому свого духа або силу, щоби міг виконати своє діло А-ж тим слугою Бога є Церква під проводом своєї Голови в часі його повороту (Ісаїя 43:10: „Слугами), виходять з того, що тоді вона повинна отримати особливіше благословення від Бога.

Перекоуємось, що так справді є. Бог своєю силою або духом за посередством Господа Ісуса просвічає і захоує тисячі молодих муштин і жінок як також і старших братів до дальшої праці Господньої, що-б були вірними і гідними свідками для Господа Ісуса. Радість і одушевлення до праці, які наповняли серце апостолів в день п'ятидесятниці, наповняють також і тепер всіх вірних послідувателів Господніх.

Петро виступивши перед нарід, сказав був: „Хто призивати буде імя Господне, сей спасеться.“ Тисячі людей прийали того дня Господа Ісуса за свого Месію і за сина Божого і спаслися. Він від тепер заопікувався ними так, що вони уникнули сего горя, яке виало на Ізраїля. Вони також отримали благословення, яке Бог приготував для Ізраїля через Ісуса Христа — вони також спаслися від осуду і сили смерті, які тяжили на всіх людях, і від тепер могли ходити в праведности і чинити діла Божі.

Тепер люде Господні радуються, що проголошують ту саму правду, що приходить вже спасення. Сион-гора (царство Господне) вже закладається; хто прийме сю правду і увірує, спасе себе від настаючого горя великого, яке прийде на безбожну генерацію. Тому всі слуги Господні повинні йти і оповідати людям, що великий і страшний день Господень наближається.

Савло стає Християнином

САВЛО ВИДИТЬ ГОСПОДА ХРИСТА — ПАВЛО ПОСЛОМ ПОГАН — ПАВЛО МУСИТЬ БОГАТО ТЕРПІТИ.

„Хто в Христі, той нове сот воріння.“ — 2. до Кор. 5:17.

Коли Ісус опускав своїх учеників, сказав їм: „Будете мені свідками в Єрусалимі і у всій Юдеї і Самарії і до найдальших країв землі.“ (Діяв. Ап. 1:8) Знаємо, що так і сталося. Апостоли отримавши св. духа, стали проповідувати Христа наперед в Єрусалимі, а опісля в Самарії і далше. Головно, коли зачали переслідувати Християн, між котрими убито Стефана, Ученики розбіглися по доколичних містах і там проповідали.

Але тепер розбираємо історію навернення одного ученика, котрий своєю працею обняв широкі і розлогі сторони. Він не був подібний до других. До сеї праці Господь вибрав молодого чоловіка, на імя Савло, котрий був дуже діяльний при камінованню Стефана, а опісля головним провідником в переслідуванню християн, котрих розігнав на всі сторони.

Підчас, коли Самарія і доколичні сторони отримували благословення, визнаючи правду від розсіяних учеників, Савло тоді саме чинив велике спустошення серед Церкви в Єрусалимі. Коли вже наніс шкоди, як тільки було можна, Савло удався до архиєрея і попросив позволення іти до Дамаску і там те саме чинити; бо довідався, що певне число братів схоронилося там. Його наміром було зловити всіх, хто визнавав Ісуса Назорея, і привести їх звязаних до Єрусалиму. Отримавши позволення від первосвященника і маючи поручаючі листи до начальників синагог в Дамаску Савло в товаристві підчинених собі людей пустився в дорогу.

САВЛО ВИДИТЬ ГОСПОДА

Коли Савло зближився вже до Дамаску дух його, ще гірше занепадав несправдістю до Християн і, не зважаючи на горяч днів спійшов наперед, щоби закувати їх чим скорше в кайдани, та — несподівано він сам попався в кайдани. Нечайно вдарила велика ясність з неба, в порівнянню з катрою ясність сонця в саме полудне була нічним, і Савло і його товариші ражені від того світла понадали на землю. Та при тім Савло побачив таке, чого тамті не виділи. Він побачив особу в дуже великій ясности. Коли лежав на землі, почув голос, котрий говорив: „Савле, Савле, чого мене гониш?“ (Діяв. Ап. 9:4) „Хто ти еси, Господи-Наше?“ закликав Савло. Він ще не розумів, що се був Ісус, ані не знав, до кого він говорить. Але він знав, що се якась вища істота говорила до него, і тому зовсім природно назвав її Господом, Паном.

Тоді учув відповідь якої не сподівався. „Я Ісус, котрого ти гониш.“ Се йому вистарчало. Він бачив саму дійсність. Все, що міг промовити було: „Господи, що хочеш, щоб робив я.“ Сих слів не можна розуміти так неваче би Савло сказав: „Господи я є до Твоїх услуг, хочу сповнити Твої бажання.“ Хто почувався

так осудженим в душі, як він, такий міг тільки здатись на милосердя і на ласку Господа Слави, котрий до него промовляв.

Три дні був Савло сліпий, і за той час нічого не їв ні не пив. Сліпота сталася для него пробою. Переконалий, що він бачив Господа Ісуса, котрий в особливий спосіб йому показався, Савло певно мусів дивуватися, чому він зістав сліпий фізично, як також, яка буде його будучність. Коли він молився Господь знова показався йому, але вже не так, як перед тим а в видінню, і сказав йому, що приїде до него ученик на імя Ананія і приверне йому зір. Опісля у видінню Господь сказав Ананієви йти до Савла: „Ось бо він молився. І видів Савло у видінню чоловіка, на імя Ананія, що ніби ввійшов (до хати) і положив руку на него, щоб прозрів.“ — Діяв. Ап. 9:11, 12.

Ананія відповів, що він чув багато о тім чоловіці, скільки він ала заповідяв святим Господнім і чому він прийшов до Дамаску. Та Господь ласкаво відповів йому, щоб не боявся а йшов і сповнив свою роботу, бо Савло є „у мене вибрана посудина, щоб нести імя мое перед поган і царів і синів Ізраїлевих: я покажу йому, скільки мусить він за імя мое терпіти.“ Ананія мав найперше привернути Савлови зір, потім дати йому нагоду охреститись. Сей символ в тім случаю був на знак змиття його гріхів, як на його посвячення Господу. Через положення своїх рук хотів показати, що Господь дає йому святого духа.

Савле, брате! — промовив Ананія, приступаючи до Савла. Сі слова певно мусіли бути дуже солодкі для сего раненого чоловіка. У видінню він дістав задоволення, що його гріхи йому даруються, і що Господь приймає його за свого, а сі слова поздоровлення свідчили, що люди Господні приймають його також до себе. В такий тихий і незамітний спосіб прилучився сей великий апостол поган до Церкви Христової; той, котрий мав бути найбільший з поміж всіх апостолів, отримав перше благословення і перші науки від покірного і вродім мало званого нам ученика.

ПАВЛО ПОСЛОМ ПОГАН

Було багато причин, чому Бог вибрав Павла на високе становище бути його послом до поган, щоби через него привести їх до Себе. Через се, що Павло ходив до школи, головню в хлвлячій віці, далеко від Єрусалиму, серед більше свободної атмосфери поганського світа, надався тому він ліше аніж апостоли з Галилеї, до широкій праці між Поганами.

Господь своєю відповіддю Ананії, коли той нагадав йому скільки Савло лиха наробив, дав йому зрозуміти, що ся справа належить до нього, кажучи: „він у мене

вибрана посудина." Ніхто з людей, певно, що ніхто з апостолів не міг учинити Павла головним зрядом в службі Господній; о тім ніхто не сумнівається. Але очі Господні знали Павла; його прикмети характеру, його здібність, що описля всім були так видні, були відомі йому. Одну з причин виявляє сам Павло; іменно, що Бог хотів показати на нім примір Свого довго-терпіння, даючи Павла, як примір таких, котрі ще отримують милосердя. Пишучи до Тимотея Павло каже, що він був найбільшим грішником. 1. до Тимот. 1:15. Не можемо думати, що Павло уживав пересади що до себе. Ні, він до сего не звик; також слуги Господні не люблять так говорити. Він мусів знати, що він говорить.

Се зовсім ясна річ. йому добре була знана смерть Стефана, його видіння Бога і як він умираючи, просив Бога о прощення для тих, котрі його убивали; також аж надто бачив, як в кождім домі до котрих він впадав, і забирал так муштин, як і женщин і вкидав до в'язниць, як всі ті мали в собі щось такого, чого він сам не мав, а се обяснити можна було лише одним.

Та хотів Павло палав ненавистю до тої нової науки, котра нищила все, що було йому святе і, як думав, Боже, то однак він всегда хотів служити Богу. Павло був фарисеем (до Филип. 3:5), але не був гіпокритом, облудником; він, як вірив, так і діяв. Переслідуючи Християн він бачив, як вони серед тяжких гонень держались сильно своєї віри і оказували її в своїм поведінню, і се ділало його ще більше неспокойним.

З того, що є записано, бачимо, що тільки оден Павло зпоміж всіх членів синагоги, найвисшої ради у Жидів, спас себе увіривши в Ісуса; знаємо також, що благородні мужі Йосиф з Аритмеї і Нікодим вступили в сліди Ісуса. Бог знав серце Павла і знав, як має з ним поступити, щоб спровадити його на дорогу правди і переконати його о ній.

ПАВЛО МУСИТЬ БОГАТО ТЕРПІТИ

Не тяжко зрозуміти, що дванайцять апостолів в Єрусалимі дивувалися, коли довідались, чому Господь вибрав, як раз сего гонителя на так високе становище бути апостолом для Поган. Слова, які Господь сказав до Ананії, дають розв'язку сього. Коли Ананія пригадав Господу скільки лиха Савло заподіяв його святым в Єрусалимі, то Він відповів йому, що він покаже Савлови, скільки мусить перетерпіти задля Нього. (Діян. Ап. 9:16) Господь в своїй мудрости тримає рахунок наш: що ми приробили і чим ми задовжились.

Савло був причиною многих мук, і тепер в своїм новім життю мусів сам те терпіти. Але яка щаслива кара! — він хотів терпіти багато за імя свого Учителя, і своїми терпіннями задля Церкви хотів, щоб ними доповнити се, чого ще не достає терпінням Христа. (до Колос. 1:24) Також сі терпіння які він мусів переносити на собі через ціле своє життя, раз задля того, що Церква в Єрусалимі не розуміла його і сумнівалась о нім, то задля непорозумінь навіть до певної міри між самими апостолами, задля многих небезпечностей через фальшивих братів і утяжливих своїх безнастанних подорожей (гляди 2. до Кор. 11:), все те було більшим, аніж хто з дванайцяти апостолів міг був перенести на собі. По правді він терпів над міру. — 2. до Кор. 1:8.

Як з одної сторони Павло подає нам примір того, як велике і глибоке є милосердя Боже, так з другої сторони показує нам, як в день Божої ласки Бог буде поступати з тілесним Ізраїлем, за котрого Павло бувби охотно і умер. (до Римл. 9:3) Прийде свій час і Ізраїль побачить правду о Ісусі подібно, як і Павло бачив. Вони побачать, Того, котрого прокололи; і спізнають правду, правда скоренько приведе їх до Бога, подібно, як се сталося з Савлом з Тарсу.

Будьте совершенні як ваш Отець совершенний

„Будайте отже совершенні, як Отець ваш, що

на небі совершен є." — Матей 5:48.

Позаяк послідувателі Господні мають увагну природу, тому є не можливо бути для них такими совершенними яким є Бог — хіба тільки, що можуть бути такими серцем або інтенцією. Але сама тільки добра інтенція не вистарчає; тим ми ще не заслужили були з Христом, як „вибрані" і мати участь в славі його царства. Наше добре серце, як ми кажемо, мусить бути найперше добре випробуване, чи воно є подібне до Божого. Воно через наші учинки мусить бути омазане і таким лише чином ми можемо виробити в собі характер. Воно мусить прийти через різні проби і досвідчення. Ми мусимо, оказати, що ми маємо віру, коли витриваємо серед трудних обставин. Тому отже хто є прийнятий за ученика Христового сей мусить ока-

зати свою вірність серед дуже тяжких обставин.

З бігом часу Жиди стратили з овиду властиве розуміння Божого закону, даного їм через Мойсея, і поступовно доложили до нього свої пояснення. т.зв. переданне, котре в більшій, або меншій мірі противилось закону. Коли Ісус Христос виступив з своєю наукою і не зважав на пояснення рабів, знайшлися деякі, що думали, що Ісус зносить закон. Тому Ісус сказав виразно: „Не думайте, що я прийшов знівечити закон, або пророків; не прийшов я знівечити, а виконати, сповнити їх." (Матей 5:17) Він прийшов поусувати людські додатки, людське переданне а поставити закон ясно в його первіснім розумінню. Всі уважали законників книжників і фарисейів за дуже релігійних і святих лю-

дей. А Ісус сказав, що хто не буде мати більшої святості, як тамті, то не увійде ніколи до царства Божого. — Матей 5:20.

Книжники і фарисеї повтаряли часто заповідь закону: „Не убий,” але зараз додавали своє: „бо хто вбє, на того буде суд,” — що такий готов дістатися на суд і отримати кару від настановлених суддів. Та Христос викладав сю заповідь ще ясніше, іменно: „хто сердить ся на брата без причини (і не гамує сего в своїм серці), сей оказує, що если би міг то й забив би; і таке усposобленнє заслугує в очах Божих на нагону, навіть хотий ніколи не поповнив убийства. Що більше, Ісус ганив навіть некрасні слова, сказані на ближнього, як слова: „рака,” що означало безчесний, і: „дурню,” котре було ще гірше, котре означало, що чоловік унав дуже нисько. Ісус сказав, що такі вискази свідчили о злім усposобленню серця чоловіка, котре остаточно могло привести його перед синедрион, або навіть довести його до другої смерті, образом чого була Гегенна. — Матей 5:22.

Огонь Гегенни фальшиво переведений словом: огонь невольний, се був огонь, що горів безастанно в долині Гинвона (Гегенна — по грецьки). До нього вкидувано всякі відпадки з міста, щоби їх знищити, аби не замичували воздух і не ширили якої зарази. До сього то огня кидано також трупи великих злочинців, аби їх там знищити. Сей огонь був образом другої смерті, з якої вже не буде воскресення. — Одр. 20:14.

По словам Ісуса Христа шкода було для кого принести яку офіру Богу на жертву, если в його серці була ненависть проти ближнього свого. Тому отже кожний ученик Христа, заким принесе жертву Богу, повинен найперше розслідити своє серце і очистити його з ненависти, бо повинен знати, що інакше його жертва або його молитви будуть даремні.

З власного досвіду знаємо, що если маємо виконати який обовязок, наложений на себе, тоді старасмоє сповнити се, як найскорше, щоби позбутися сього тягару. Для всіх Жидів було важною річю пізнати, що їх закон завітн, котрого вони уважали за свого приятеля і помічника, був в дійсности їх ворогом і осуджував їх всіх. Через се, що вони були несовершенними з природи, тому не були в силі заховати закону і тим самим не могли отримати від нього удобрення, але осуджені. Кожний, хто пізнав се найлучшою дорогою для нього було задоволити закон, як тільки се було можливим, іменно визнати, признатися до своїх немочей.

Хто послухав ради нашого Спасителя і пізнав свій немічний стан, став благи о поміч і найшов прощення своїх гріхів в Ісусі Христі посередством його жертви. Таким чином було дозволено йому приступити вірою до ласки у Бога і до благословення в день Пятидесятниці. Але фарисеї, котрі в своїй облуді хвалилися, що вони виконують закон совершенно, не пришли сего усльві і не призналися з жалею до своїх гріхів, і не пришли Ісуса і тому не отримали благословення св. духа. Навпаки! Нарід жидівський, котрий відкинув Ісуса, понинтав-

ся о сей камінь і дістався в неволю; страшна кара Божя сніткала сей нарід.

Аж, як мало сповнитись все, що написано в законі і пророках о них, аж тоді мала скінчитися їх неволя. Бо вони казали: „Кров його на нас і на діти наші,” і закон їх осудив. Потреба буде цілих тисяч літ довгих, щоби вони завдяки благослованьствам тисячлітнього царства могли підвестися з гріху і смерті. З кінем тисячліття за ласкою Господа вони „заплатять послідний шельх,” і тоді послужні стануть вільними. Хто з Жидів хотів увільнити себе з обовязань сего закону, міг се зробити тільки в такий спосіб, що мусів признатися до своїх провин і немочей, і схотіти мати участь в жертві Христа пожертвувати себе з Христом. Тільки мале число з Жидів узнало се за добре. — Іоан 1:12.

„ОКО ЗА ОКО — ЗУБ ЗА ЗУБ.”

Закон Мойсея виражав Божий принцип, Богу засаду, якої мали придержуватись судді у Ізраїля, іменно: „око за око, зуб за зуб,” мали видавати свої суди точно по справедливости. Люде прикладали се право до своїх ближніх безоглядно, не узгляднюючи нічого, через що виробилася у них (безсердечність) затвердість серця, дух вимушування, аж до послідного, і немилосерде. Наш Господь в своїй науці виказує їм сей блуд і показує їм далеко кращу дорогу — любов. Хотий небесний Отець дав був закон, то Він також приготував показати милосердя і показав його посилаючи в світ свого Сина, щоби стався Відкупителем грішників, аби вони не погибли, але мали життє вічне через свій послух для Спасителя. Як далеко більше винадало, щоби оден чоловік для одного, котрий таксамо терпів, як і він, котрий так само був несовершений, як: він був поблажливий, мав серце до другого. Дивімея, як Ісус учив: Я вам кажу, если ви бажаєте виконати справедливість до слова, око за око і зуб за зуб, на своїм несовершеним ближнім, тоді ви тим самим вирабляєте в собі невластивого духа.

Если твій ворог вдарить тебе в лице, настав йому і друге — не дослівно, але в своїм серці. Не метися за се. Що наш Господь не думав дослівно, видно з того, що коли його самого на суді ударив слуга, то Він не проени, аби його вдарив у друге лице. Переносно Він наставив друге лице, але не дослівно.

Если хто пізав нас перед суд, і суд присудить йому щось з нашої власности, тоді не маємо мати злого серця проти нього, але охотно маємо дати се, що присудив суд, і скорше маємо дати більше аніж менше. Ми маємо повинуватись законowi до найвишого степеня.

Если, як то було в давних часах, держава прикаже нам нести нам тягар одну милю [тепер кажуть робити кінями машинами і т. д.] то наслідуватель Христа повинен показати свою добру волю і зробити що трохи більше, если потреба то одну милю більше радше, як би мав нарікати, або старався скинути з себе законне зобовязання.

Послідуватель Господній маєть виробити в собі благородність. Як небесний Отець всегда дає а ніколи не

просить, так всі його діти повинні мати усposоблення і бути готові скорше дати, если хто є в потребі. Се не означає, що маємо зараз розкидувати своїм грошем і давати першому ліпшому все, що тільки він від нас зажадає. Мусимо руководитись під тим взглядом розумом. Але кожний послідуватель Христа має за всяку ціну виробити в собі се усposоблення серця: давати і помагати тому, хто є в потребі. Хто хоче позичити в нас не маємо відвертатися від нього. Навпаки! Ми маємо робити добре і позичити не сподіючись подібної ласки від нього. В такий спосіб люде Господні вправді не накопичать богато майна, але за се своїми тими учинками вони будуть прославляти свого небесного Отця і зложать собі скарб на небі; вироблять в собі таке серце, яке Бог полюбить і нагородить царством.

„БЛАГОСЛОВЛЯЙТЕ ТИХ, ХТО КЛЕНЕ ВАС.“

Фарисей і священники учили: „люби ближнього твого (приятеля твого), а ненавидь ворога твого.“ А Ісус учив маємо любити також ворогів і благословляти їх, Хоть би вони за се нас переслідували і кривдили. Оце була ся взнесла і нова наука, котра відріжнила його від всіх прочих. Хто виробляє в собі духа любови так до ворогів як до приятелів, сей доказує, що є учеником і послідувателем Ісуса і дитиною Бога, бо має в собі усposоб-

щення (духа) Отця небесного. Бо Отець каже світити сонцю над злими і над добрими, і посилає дощ на праведних. Ми навіть не можемо поняти скільки зла заподіяли всьому людству і нам науки „темних віків“, котрих учили головню протестанти, що Бог постановив мучити вічними муками своїх ворогів з виїмком немногих „вибраних.“ Та дякувати Богу, що знаходимо, що сі науки не походять з його Книги. Сі науки „темних віків“ учинили, що одні других назвали, на костирі як еретики.

Всі признають що любов є найбільшою і найкращою прикметою, що се прикмета самого Бога. Але если ми оказуємо сю любов тільки тим, котрі нас люблять, то чи можемо за таку любов надіятися, ще спеціальної нагороди? Чи всі погане, що більше, чи всі люде не роблять так? І если ми любимо і людяно обходимося тільки з тими, котрі з нами так само поступають, то чим ми є вищі від Поган і грішників?

Послідуватели Ісуса і Ученики в його школі, мають взяти собі за примір і як ваір для себе — свого любого Сотворителя. Вони мають старатися бути такими совершенними, яким є Він. Вони мають старатися osiąгнути сю совершенність, сю досконалість в своїх серцях і, оскільки се можливо, оказувати її в кожній своїй думці, слові і своїх ділах.

ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

Текст на 27. мая 1925.

„Господь царює. Нехай радується земля!“ — Псалма 97:1.

Від часу, як чоловік утратив рай, від тоді люде на землі не мають правдивої радости, за виїмком тих, що отримали сю радість від Ісуса Христа. Чим більше упливало чису, тим більше нещасте налягало на люде. Тепер світ переживає найбільшу переломову хвилю (кризу із всіх часів, і скорим кроком зближається до цілковитого упадку. Противні собі сили і партії грозять одна по другій цілковитим знищенням. Але наша боротьба не є тілесна.

Що-ж тоді Християнин має робити? Який є його обовязок? Св. Письмо відповідає: „потішати всіх засумованих.“ (Ісаїя 16: 2) Мільони люде знаходяться тепер в великім заклопотанню і з смертельною трогою бачать, як зближаються бурі неспою, по котрих звичайно приходять страшні помери. Ще ніколи не грозило світови таке нещастя, як тепер. Але се горе нещасте приходить так, як довго пророки предсказували. Сей час назвав наш Господь часом горя такого, якого ще світ не переживав. Пророк Даниїл називає сей час, часом найбільшого горя, коли князь Михаїл встане в обороні своїх люде.

Отже кожний Християнин повинен показати людам, що се прийшов Михаїл той великий князь мира; що се Господь правди взяв в свої руки велику власть і почав закладати своє царство; і що се горе незабаром проміне, і тоді принесе людам се за чим вони так довгі літа тужили.

Тому обовязком Християнина в теперішнім часі є поставити перед людею прапор правди і праведности і потішити їх, пояснюючи їм Божий План, котрий Він уложив на їх спасенне. Що Бог уложив то й станеться. Тому кличте у слух людею: „Господь царює! Радуйтеся народи, бо надійшов час на ваше увільнення!“

Текст з Манні на 3. червня 1925.

„Небеса являють славу Богу, і простір — небозвід звіщає про діла рук його. День днєви сповіщає про них, і одна ніч дає віс-

тку другій. Ні се мова, ні се слово, але чути їх голос.“ — Псалма 19: 1-3.

Величавий небозвід з його чаруючим видом повинен кожного дня викликувати в наших серцях ладив і честь і глибоне почитанне зглядом Сотворителя. Се тихе тихеньке движєння сих нечислимих планет небесних, совершенний їх послух Божому праву, їх краса і блиск повинні вирити в нас глибону науку — що маємо працювати ревню і охотно; старатися бути у всім послушні і сповняти волю того, котрий все те так красно сотворив; котрий є за мудрий, щоби помилитися а за добрий, щоби був неласкавий. Нехай слава Господня, котра нас просвітила; нехай сяє від нас і просвічає кожного з ним маємо стичність.

Текст на 3. червня 1925.

„Так бо і тих, що послули в Ісусі, приведе з ним.“ 1, до Сол. 4:14

Нічо не є так ясно доказане в св. Письмі, як воскресеннє Ісуса. Що Він умер на хресті і що його поховали в гробі ніхто сему не схоже заперечувати. Бог Слова в своїм слові предсказав наперед, що Він воскресить Ісуса з гробу; і згідно з словами Божими Ісус за силою Бога Слова встав з гробу. Було більше, як пятьсот свідків, котрі могли потвердити воскресення Ісуса. Вже саме те, що Бог Слова воскресив Ісуса, є найлучшим доказом, що Він подобався Богу Слову під кожним зглядом.

Нема більшого нещастя ані тяжшого смутку, як бачити смерть дорогої особи. Бувало нераз на годину перед тим ваша дорога особа усміхалася до вас; ви в любови своїй притиснали її до свого серця і радувалися її милими словами, що плыли з уст її, а за хвилю ви бачите, а вона мертва. На вид сього огорне вас такий тяжкий жаль, що стуманієте і ані сльози з очей не уроните. Однак яку велику радість має залпанне серце, коли знає о величавім плані Божім. „Не хочуж браття, щоб ви не знали про тих, що влокодісь (померали)!“

Сі слова мають якусь чародійну силу. Опечалений тяжким горем наставляє своє вухо і довідується: „Бо коли віруємо, що

Христос умер і воскрес, так Бог і тих, що послули в Ісусі, приведе з Ним." — 1. до Солунян 4:13, 14.

Коли далше студіюємо слово Боже, довідуємося, що возлюблений Син Божий був посланий на світ, щоб умер, і що Бог Сгова підніс Його із смерті, щоб Ісус міг приготувати викуплення для всіх, і що в своїм часі всі люде мусять пізнати сю правду. Коли се знаємо, тоді в засумоване серце вступає надія. Зранене серце знаходить в тій правді велику розраду. Тому апостол і наминає: „Тим то втішайте оден одного сими словами.“

Кождий Християнин нехай же тепер памятає на слова, які зістали йому відкриті, і нехай потішас всіх заплаканих. Люде не знають де мають шукати надії. Привидивий Християнине, чи подумав над тим, що Бог в своїй ласці дав в твої руки і уста силу і спосіб, в який маеш потішити всі ті заплакани серця? О, яне щастя і ласка! Тому неси слова потіхи, нехай бальзамом будуть вони на зранені серця; а тим самим і ти отримаєш благословення від Бога і прославиш Його святе імя.

Текст з мании на 10. червня 1925.

„Господи, навчи нас молитись.“ — Лука 11:1.

Коротко сказавши, щоби наші молитви були приятні Богу, мусять бути получені з сильною вірою, любовю і пошанованнем до Нього. Наші молитви мають годитися у всім з Божим пляном і підчинятися Божій волі; неначе діти, узнавати свою залежність від Нього, признатися до своїх гріхів і помилок і в понорі просите Бога о дальші вказівки і о опіку Його над нами. Те все не мусять висназувати за кождий раз словами, але принайменше так повинно бути в нас розположення серця.

Текст на 10. червня 1925.

„Всі, що в гробах... повиходять! — Йоан 5:28, 29.

Божа любов не має границь. Коли пізнаємо більше, яка се любов тоді уступає покривало незнання з наших очей і тягар з нашого серця.

Сталось, що оден здоровий молодець, одинокий син родичів, негайно був убитий. А мати і отець любили його понад все. Хоч який він був дорогий їх серцю, то однак то свій дорогий скарб мусяли закопати до холодної землі. Від тепер в мовчанню і печалі переводили старенькі родичі своє життя. Одно до другого не говорили тепер о своїм дорогім сині, щоб самому згідною о ним не розраювати, ще більше серця. Вони не знали, в яким стані знаходиться їх любий умерший син, і тому не мали надії. Літа проминали в смутку; їх очі стали темніти, і слух притупився.

Але надійшов день Господень! День побільшення знання і світла. Між найважливішими винаходами є радіо. Було се одного темного помурого вечера. З бігом часу родичі похилили тай сон не брався. Купили радіо і надслухували музику. В тім не чайно чують слова: „Не дивуйтесь сьому, бо прийде час, що всі, що є в гробах, почувуть голос Його, і повиходять.“ (Йоан 5:28, 29) Для них се було неначе голос з неба. Серце їх забилося з радости і нова надія вступила.

Тепер Господь говорить до своїх святых: Я поручив вам нести ся радісну вість всім, що нині плачуть. Яна ласка для кожного. Тому отже несім сю радісну вість і оповідаймо всім заплаканим, ще приходять царство Боже, і покажім їм з слова Божого, що їх дорогі умерші вийдуть з гробів і будуть оглядати оден одного.

Текст з Мании на 17. червня 1925.

„Хто-ж выдержить день приходу Його, і хто встоїть, як він явить ся? Він бо — огонь розтоплюющий і як те зіле очищующе. І засяде Він до перетоплювання срібла.“ — Малахія 3:2,3.

Наш Спаситель Ісус дає бачне око, як дорогий метал, наш характер віддає його образ. Або виразно сназавши, Він придивляється нам, що нас при якій будь нагоді спонукує до праці, чи надія збогатитися в тім світі, чи політика сего світу, чи тому, щоби зиснати собі приятелів, чи задля любови — свого мужа, або жінки або дітей, чи тому, щоби опісля не працювати, або

чи то, щоби за всяку ціну мати спокій; чи навпаки нам руководяться чисті засади правди і праведности; і чи ми хочемо боронити тих засад ревно і з усіх сил, не уважаючи на трудно і терпіння, які з тим будуть получені, і бороти добрий бій віри аж до кінця — аж до смерті.

Текст на 17. Червня-Юнія 1925.

„Ісус Христос дав себе на викуп за всіх.“ 1. до Тим. 2:5,6.

Кождий думающий чоловік спитає: Чому я маю мати надію, що мертвий буде знова жити? Велику ласку має кождий, хто може дати на се відповідь з Божого Слова. Се дає йому нагоду поучити питаючогося, що „Бог є любов.“ Що так предивний і всьо перевисшающий є Бог в своїй любові, що подібного другого нема. Він в своїм пляні уложив дати всім людам нагоду життя і бути дійсно щасливим. Таку Він дав обітницю Авраамови. А Він, що обіцяє, все дотримує.

За гріх прийшла смерть на весь рід людський. Але Бог постарався о средство, щоби піднести чоловіка з гріха і смерті. Згідно з Його святою волею, Його возлюблений Син був перенесений з небесних дворів на землю. Він став вся чоловіком і перебував між людьми. Совершенний чоловік, Адам, згрішив і за се зівас засуджений на смерть, щоби відповісти жаданням Божої справедливости.

Тільки совершенний чоловік, котрий схотів би пійти добровільно на смерть, яко заступник, грішника, міг відкупити рід людський від сего засуду і від його злих наслідків. Для того то Ісус стався чоловіком, щоби міг сповнити пророчу обітницю, дану Богом, що він відкупить чоловіка від гробу. (Осія 13:14; Матея 20:28). Бог учинив свого Сина чоловіком на те, щоб умер на користь всему людському родови. — до Жидів 2:9.

Ісус сам з власної волі терпів, як грішник, хотяй був без гріха. Він віддав своє життя, аби люде могли жити, і щоб деякі могли мати і надто його. — Йоан 10:10.

Божа любов є така велика і така дивна, що Він уплянував, щоб смерть Ісуса принесла користь кождому, хто увірує в Него і послушає Його. (Йоан 3:16) У своїм часі всі люде мусять прийти до пізнання сего, що Ісус є відкупителем цілого людського роду; а се їх знанне буде початком благословення для них самих.

Обовязком тепер церкви є оповідати о сій так красній мовині всім тим, хто хоче слухати. Ся вість приносить потіху до серця. Сам Господь так до своїх святых говорить: Я потішив ваші серця, тепер-же ви, ідіть і потішайте сею вістю усіх сумуючих. Зовсім певно, що кождий правдиво святый буде старатися тепер оповідати засумованим, тим, що хотять слухати, що царство небесне наближилось і що благословення, які Бог обіцяв дати людам в скорім часі здійсняться. а що так стачється напевно, запорукою того є се, що Ісус Христос віддав себе на викуп за всіх, о чім довідаються всі люде в своїм часі.

Текст з Мании на 24 червня 1925.

„В молитві кріпиться пильнующи в ній з подякою.“ до Кол. 4:2. В кождім досвідченню де виявляється на пробу наша віра і терпеливість, маємо просити Бога в молитві о його поміч. Нежда наша не удача осягнути побіду дає нам нагоду просити Бога о прощення наших провин, як також о Боже благословенне, щоби ми пізнали добре свою неміч тому, щоби при слідующим подібнім досвідченню ми не занедбали просити сейчас о поміч, котру Бог обіцяв нам дати і її сильно держатися. Кожда побіда над нами самими дає нам нагоду до молитви, щоби ми не попали в гордість, а остали смирними і пильнувались перед другими наладами ворога диявола. Кожда праця в поширенню правди стачється для нас нагодою подякувати Богу, що можемо служити великому Цареви і можливо де що терпіти за його справи; як також просити о дальшу нагоду послужити Йому в мудрий спосіб.

Текст на 24: Червня-Юнія 1925.

„Потоптана буде смерть по всі віки.“ — Ісаія 25:8. Довга темна ніч гріху і смерті зближається вже до своєї

кінця. Сонце справедливості з своїми цілющими проміннями вже сходить, щоб поблагословити увесь світ. Сатана, що довгі віки мав державу смерті, буде обезвладнений і зв'язаний. (Одкриття 20:1-3) Діла сатани будуть знищені. — 1. Йоана 3:8.

Сатана все старався знищити, убити смертю кожного, хто був вірний Богу. З його точки погляду сатані удалося знищити всіх тих, почавши від Авля а скінчивши на останнім році. Коли Ісус висів мертвий на хресті, сатана думав, що йому удалося убити наслідника царства. І що від тепер буде вже все йому спрйти. Але в тім він зівстав побитий.

Третього дня опісля Бог Єгова підніс з смерті свого любого Сина, учинив його живим, котрий пізніше так сказав: „Я був мертвий і ось живу по вічні віки.“ (Одк. 1:18) Господь Ісус затримював над смертю і гробом. Його Отець відніс перемогу для Нього.

Сатана тішився з смерті святих. Але хто вмрав а був вірний, аж до смерті, має приобіцяно, що досягне перемогу через

Христа. — Одкриття 2:10.

Вже не довгий час, коли Христос, Голова і Тіло, розлічнуть велике діло і стануть привертати мертвих назад до життя.

Сатана обезсилений і зв'язаний не буде міг сьому перешкаджати. Мільони людей, що сплять в вязниці смерті, Господь виведе їх звідтам. Мільони з них встануть і прийдуть до нього з піснями на устах. Він віднесе перемогу над смертю, коли покличе їх до життя. Навіть ті, що тепер в невідомості своїй дуже грішно поступали і вони если підчиняться розказам Його будуть радуватись вічним життям на землі. Коли Його царство прийде до свого кінця, тоді великий ворог — смерть буде знищений на всегда і перемога буде Христова повна. Тоді смерть буде потоптана.

Тому брати, йдіть і потішайте сею новиною всі засумовані серця на землі, нехай і вони возрадуються в часі теперішнього горя і занолоту. Се ваш привілей. Господь приготував покарм'ячарч і вложив в наші руки. Тому спішім, щоб накармити ним голодні серця.

СОБОРНИЙ НАМЕТ АБО СКИНЯ ЗАВІТУ

²¹⁸Позаяк *підставою* всякого прощення за гріхи в слідуючій віці будуть жертви Дня Примирення, тому було б на місці показати в прообразі, як грішник приносить жертви, котра вказувала би, що він узнає жертви Дня Примирення, як підставу повного прощення. Так і бачимо, що всі жертви, які приносили люде по Дню Примирення, були сего роду, що вказували або uznавали жертви сего дня. Сі жертви могли бути приношувані з рогатої худоби або овець або дробу (синогорлиць або молодих голубів) або з найлуччої муки, відповідно до *заможности* жертводателя.

²¹⁹Підчас віку Тисячліття *всі люде* прийдуть до „пізнання правди,“ і так до повної спосібности бути спасеним від прокляну (засуду або наслідків) Адамової смерті. (1 Тим. 2:4) Коли подумаємо, що ся *смерть* заключає в собі всяку слабість, біль і несовершенність, якій підлягає тепер людство, ми бачимо, що Божий плян обіймає повне приверненне до людської совершенности. Тільки сі, що з розмислом відкинуть або злегковажать собі спосібність, яку всі тоді будуть могли отримати, умруть другою смертю. Але до совершенности будуть приходити поступенно і від кожного грішника будесь вимагати співділення його *волі*, если він хоче досягнути її. Буде мусів *вілати*, що *тільки буде в його силі*, аби піднестись знова до совершенности, але до помочи буде мати всяку *конечну* поміч. На се вказують сі жертви взагалі; кожний приносив їх відповідно до своєї *спроможги*. Правда, через гріх унав він і стався несовершений, однак кожний, коли прийде до пізнання правди, мусить ставитись перед Бога, а жертва вкаже його стан. Синогорлиця або голуб, котрих приносили в жертву найбідніші, представляли *всіх* морально бідних і упавших. Козла приносили в жертву більше заможні, і він представляв *всіх* менче упавших, а бичок представляв *всіх*, котрі досягнули *совершенствою* людської природи. Подібно, як бичок-телець уживався в День Примирення, аби представляв жертву совершенного чоловіка (багато товщу) Ісуса, а козел (упертий і худий), аби представ-

ляв несовершенні людські прикмети святих, так знова сі звірята подібно представляли тих, що будуть приносити свої жертви, бо Ізраїль представляв віруючий світ в часі Тисячліття. Але треба пам'ятати, що сі жертви всеналення і мирні жертви в будучности представляють людей, що будуть посвячуватись, віддаватись Богу. Сі не представляють жертв за гріхи, щоби отримати *примиренне*, як се ділають жертви Дня Примирення. Вони в дійсности були жертвами за провини, жертвами за гріхи поодиноких людей, однак сі, як ми зараз побачимо зовсім ріжнилися від жертв за гріхи всего народа Ізраїльського в День Примирення.

²²⁰ Коли люде на світі, котрі схотять прийняти ласку від Бога, прийдуть до совершенности з кінцем Тисячліття, тоді не буде більше між ними *бідних* в значіно, що не будуть в силі принести в жертву бичка; убогих умово, морально або фізично, тілесно. Всі будуть совершенними людьми а їх жертви, се буде їх *совершенствою* я, *совершенствою* особи, представлені через *бички-телеці*. Давид, пишучи о тім, говорить: „Тоді будуть Тобі любі жертви правди (добрих учинків), жертви цілопалення і приноси, тоді возложать телеців (совершенні жертви) на жертівник твій.“ (Пс. 51:19) А що слів Давида не треба розуміти, не мов би то він учив о приверненню дослівних, кровавих, прообразових жертв, видно ясно з його власних слів тої самої псалми: „Бо Ти не любиш жертви (чи то прообразової, чи се дійсної, бо повне примиренне за гріх відбулось в тім часі „раз за всіх.“) . . . Жертва Богу дух сокрушений; серця сокрушеного і смиренного Ти не відкидаш Боже.“ Всі сі жертви мусять походити з вільної волі і доброї охоти жертвуючого. — 3 Мойсея 1:3.

²²¹Повне посвячення було показане в смерті звіряти. Се значить, що кожний член людського роду мусить посвятити свою волю. Однак по тім не прийде знищення людської природи (спалення тіла поза Табором) або переміна жертвуючого до нової природи, до Святая Святих. Тільки священники там входять, як показано

в жертвах Дня Примирення. Ні! Вони ж, коли себе посвячують, є приті як людські ества і як такі будуть усювершені, бо їх право до життя як таких (бути совершенними людьми на землі) купив Первосвященник, котрого тіло представляє всіх членів Церкви-Побідника. Посвячення їх представляють узнання ними жертви викупу і підчинення себе під Божий закон, як услівє, під яким вони можуть продовжати і жити вічно в гармонії і в ласці з Богом.

ЖЕРТВИ ЦІЛОПАЛЕННЯ ВІД ЛЮДИЙ

222 Жертви цілопалення мали священники утримувати на жертівнику без перерви і огонь не мав ніколи угасати. „От вам закон жертвопалення: жертва всеналення пехай зостанеться на жертівнику всю ніч до ранку; а огонь на жертівнику мусить горіти на йому... не згасати, і буде запалювати священник на йому дрова що ранку і покладати на йому жертву всеналення... Вогонь мусить безухатанно горіти на жертівнику не згасючи.“ — 3 Мойсея 6:2, 5-6.

223 Се певаче говорило до кожного жертвуючого, що жертівник вже є посвячений або уставлений і що їх жертви будуть прийті через се, бо Бог прийняв був жертви Дня Примирення. До сего жертівника приносили

Ізраїльтянини свою добровільну жертву, як описано в 3 Мой. 1. Відбувалось се звичайним порядком: звірину рубали на кусні-части, мила і клали части коло голови на жертівнику і змієла все наклали як жертву солодких пахощів для Господа. Се служило красно, аби показати молитву поляка Господа в часі Тисячліття, узнання Ного милосердя, мудрости і любови, як показано в попереднім убиттю тіла Христового — жертві за гріх.

ПИТАННЯ ДО НАМЕТУ

7) Як буде показано в будучім віці, що люди узнають жертви сего віка як підставу прощення їх гріхів? і як се було показано в прообразі? 3 Мой. 17:1-9, 1:5; § 218.

8) Чи в будучім віці усунеться на бік всі услівачеві впливи? 1 Тим. 29:18; 25:6-8; 42:6,7,16; § 219.

9) Що включає в собі смерть Адамова? § 2-19.

10) Чи будесь від кожного вимагати співдіяння до Ного власного спасення? § 219.

11) Коли люди будуть могли принести в жертву Господови бичка-теля? Ис. 51:19; 3 Мой. 1:3; § 220. Чим показано в тих жертвах що жертва посвячення має бути повна? § 221.

ЖЕРТВИ ЦІЛО-ПАЛЕННЯ ВІД ЛЮДИЙ

12) Чи жертви всеналення в прообразі приношено тільки від часу до часу? 3 Мой. 6:9,12,13; § 222.

13) Що вони говорили кождоу жертвуючому? 3 Мой. 1; § 223.

Цікаві листи.

Дорогі Братя в Господі!

Цілий рік 1924. ми мали покращ духовий (харч), котрим ми духовно будувалися. Ним був наш журнал: Вартова Банта і Вістник Присутности Христа. До сего часу ми не відновили передляти через те, що ми такі бідні, що колись не колись стати нас на оплату поштою. Просимо вас, Братя в Христі, прислайте нам Вартову Банту і на дальше, если можете. Ми тут маємо обслугову від братів з В. Тамого року відідали нас чотири рази, а в осени принесли ми, символ хрещення. Зараз по хрещенню, ми мали різні досвідчення, з котрих однак виійшлисьмо побідно. Відбутована місцевим священником жандармерія забрала нам всі книжки і Біблію. В своїм смутку, ми пожалувалися братам з В., і вони прислали нам нові книжки. Майже три місяці священник кричав з проповідництв, і так нас атакував, що наші криві приходили до нас зі свиченою водою та кропили наші пороги... Диявол метився над нами в різний спосіб, але все виійшло нам на покиток. Навіть слів не можемо дібрати, яких ми зазнали досвідчень, але за все дякуємо Отцю небесному, як би за найбільший дарунок, котрий Він нам зводив у діляти. Та тепер переслідування тріхи устали. Уже більше людей разо слушає Слова Божого, і декотрі з них є готові цікавито посвятити себе Богу на службу. Як буде брат відідувати наш край, то най і за нас не забуде. Просимо в молитву за нами, щоб ми могли витримати на тернистій дорозі.

Д. Т. з Дуфровиці, н. Ярослав.

ЛИСТ З АМЕРИКИ.

Яку радість приносять правда.

Дорогі Братя в Христі Ісусі Господі нашим.

Я, ваш молодий брат, Як я був перший раз в Дітрой. Міч. на випоклі брата Х. відразу все мені дуже подобалось. Такої науки я немав з роду. Бо тільки Господь знає моє серце. Я все хотів, щоб приподобатися Богу.

Тепер честь і слава Отцю небесному, що Він мені отворив очі і я прозрів, надібно як Ісус возмалав очі сліпому і він прозрів. Та пер за те и не могу передляувати Отцю небесному і не могу віддячитись Ному за таку превелику Ного ласку і любов для мене. Тож і я тепер молю Господа, щоб Він і на далі улівав мені свої свичей ласки і утримав мене на тій узасичній дорозі аж до кінци. З тою радістю, я хочу поділитися із друзими, а я все бажаю говорити тільки о свичих речах і о тім раздумувати. Я ще післю на Вістник Присутности Христа для моїх знакомих з Лемківщиною, а тепер послашу ще для них на Біблію. Най і їм засичити сонце до їх сердець.

Ваш Брат А. Т. з Діробори, Міч.

КОНВЕНЦІІ

Акрон, Огайо, 30, 31 Мая і 1 Липня. Кульчицький 963 Бравн Ст. Шакато, Ілл. 30 і 31 Мая — Качковський 2014 Варен Евню. Мілвіла, Н. Дж. в дних 4 і 5 Липня 1925. Богущкий 31. Майн Ст. Джоліет, Ілл. 5, 6 і 7 вересня — М. Мазур 103 Райсе Евню. Винніпег, Ман 23, 24 і 25 Мая. М. Качковський 44 Гаалет Ст. Нанора, Саск, 27, 28 і 29 Мая — А. Казула, Бронстон, Саск. Вакав, Саск. 5, 6 і 7 Липня. Й. Р. Зарицький Бокс 149 Вакав, Саск.

Проситесь Братів з Канади улаватися від тепер у всіх справах впрот ка адрес канадійського відділу:

Watch Tower Bible & Tract Society, 40 Irwin Avenue, Toronto, Ontario.

ДО ВІДОМА ВСІМ!

Проситесь Братів з Сполучених Держав і з пречих країв, щоб всі листи до нас адресували тільки так:

WARTOWA BANITA
18 Concord St. Brooklyn, N. Y.